

ÒPERA

Don Giovanni és condemnat a la solitud

La parafernàlia visual dissimula les limitacions del muntatge de Kasper Holten al Liceu

Crítica

XAVIER CESTER
BARCELONA

'Don Giovanni', de Mozart
GRAN TEATRE DEL LICEU 19 DE JUNY

El descens als inferns no és l'única pena possible per al *dissoluto punito* que protagonitza *Don Giovanni*. La solitud més desesperant és l'opció de Kasper Holten en el seu muntatge, reposat per Amy Lane, una solitud que aclapa el personatge un cop desapareixen els fantasmes que l'encalquen durant l'obra. Don Giovanni no pot escapar del laberint de la seva libido simbolitzat pel monumental decorat giratori d'Es Devlin, amb la seva munió d'escales i portes que no porten enlloc, però el possible interès de la lectura de Holten queda contrarestat per dos elements. D'entrada, per una discreta direcció d'actors que ofereix poques revelacions (les ànsies venjatives de Donna Anna neixen més de la gelosia que del dolor per la mort del pare). Més decisiu encara, la parafernàlia tecnològica es cruspeix sense remissió el contingut dramàtic. Tot admetent el virtuosisme amb què es materialitzen, les projeccions de Luke Halls, en especial els centenars de noms de dones seduïdes, esgoten la pólvora abans de l'entreacte, de la mateixa manera que les pas-sejades del Commendatore i les in-

quietants figures femenines que es confonen amb les parets perden efectivitat per repetitives. La supressió de l'escena final excepte el sextet conclusiu molestarà més o menys, però no aporta gaire cosa.

Un segon acte més intens

¿Va afectar la concepció de Don Giovanni com un seductor cansat la interpretació de Mariusz Kwiecień? Un acte primer a mig gas, per no dir apàtic, ho podia fer pensar. Per sort, el baríton polonès es va rescabalar en un acte segon més intens, amb

una ben modulada serenata. Va ser curiós, de fet, comprovar com tot va rutilar amb més empena després de la pausa gràcies també al fet que les tres protagonistes femenines van lluir-se en les àries de l'acte segon: la Donna Anna de veu esprimatxada de Carmela Remigio en un *Non mi dir* de línia primmirada; la Donna Elvira de centre i greu no prou consistents de Miah Persson en un sentit *Mi tradi*, i la Zerlina de timbre inusualment sucós (i un xic àcid) de Julia Lezhneva en un acaronador *Vedrai, carino*. Simón Orfila va ser un

El baríton polonès Mariusz Kwiecień, Don Giovanni al Liceu. A. BOFILL / GRAN TEATRE DEL LICEU

Leporello ben ajustat, tot i que sense relleu especial, Eric Halfvarson va sonar prou tonant com a Commendatore i Valeriano Lanchas va ser un Masetto de cant entretallat. Comp-tat i debatut, el cantant més consistent de la vetllada va ser Dmitry Korchak, Don Ottavio d'eteris pianíssims i òptima flexibilitat. La transparència de la batuta de Josep Pons va tenir efectes benèfics per a la fusta, no tant per a una corda seca, mentre que la tensió discontinua de la seva versió va ser un reflex fidel del que passava a escena. —